

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Witold Rękosiewicz	SSO Witold Rękosiewicz
Protokolant: stażysta Magdalena Żabińska	

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2020 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w T.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 22 grudnia 2017 r. nr (...)

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w T. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmE 76/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, na podstawie art. 56 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 1 oraz art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r. z późn. zm. dalej: Pe), decyzją z dnia 22 grudnia 2017 r. nr (...) orzekł, że:

1. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w T. (Spółka, powód), naruszyła obowiązki wynikające z warunku 1 koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 22 stycznia 2015 r. nr (...), zmienionej decyzją Prezesa URE z dnia 29 września 2015 r. znak: (...), w ten sposób, że

- od 24 listopada 2015 r. do 30 maja 2016 r. dokonywała obrotu **gazem płynnym** na stacji paliw w miejscowości **B.** przy ul. (...), podczas gdy zgodnie z przedmiotem i zakresem określonym w warunku 1 koncesji na obrót paliwami

ciekłymi, mogła dokonywać obrotu gazem płynnym na 13 stacjach paliw, zlokalizowanych w miejscowościach B., C., K., N., O., T., N. i O.,

- od 1 stycznia 2016 r. do 30 maja 2016 r. dokonywała obrotu **gazem płynnym** na stacji paliw w miejscowości **G.** przy ul. (...), podczas gdy zgodnie z przedmiotem i zakresem określonym w warunku 1 koncesji na obrót paliwami ciekłymi, mogła dokonywać obrotu gazem płynnym na 13 stacjach paliw, zlokalizowanych w miejscowościach B., C., K., N., O., T., N. i O.,

- od 9 grudnia 2015 r. do 30 maja 2016 r. dokonywała obrotu **olejem napędowym i benzyną** na stacji paliw w miejscowości **T.** przy ul. (...), podczas gdy zgodnie z przedmiotem i zakresem określonym w warunku 1 koncesji na obrót paliwami ciekłymi, mogła dokonywać obrotu benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze oraz olejami napędowymi, na 9 stacjach paliw, zlokalizowanych w miejscowościach B., C., K., N., O., T. i O., z tym że na stacji paliw w miejscowości T., przy ul (...) mogła dokonywać obrotu wyłącznie gazem płynnym;

2. za działania opisane w pkt 1, wymierzył przedsiębiorstwu - (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka Komandytowa z siedzibą w T., karę pieniężną w wysokości 90 000 zł co stanowi około 0,0913 % przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego przez w/w przedsiębiorcę w 2016 r.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w T. w złożonym odwołaniu zaskarżyła powyższą decyzję Prezesa URE w całości. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił naruszenie art. 56 ust. 1 punkt 12 ustawy Prawo energetyczne poprzez uznanie, iż swoimi działaniami Spółka naruszyła warunki udzielonej jej na mocy wcześniejszej decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 22 stycznia 2015 roku znak (...) koncesji na obrót paliwami, podczas gdy w rzeczywistości powód się wypełniał wszelkie obowiązki nałożone na niego wyżej wymienioną decyzją.

Na podstawie podniesionego zarzutu powód wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości względnie
2. zmianę zaskarżonej decyzji w zakresie wymierzonej kary poprzez odstąpienie od jej wymierzenia,
3. zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odwołaniu powód podniósł, że w zaskarżonej decyzji Prezes URE nie wyjaśnił, w jaki sposób Spółka dopuściła się naruszenia warunków koncesji, ograniczając się do zacytowania punktu 1 koncesji i stwierdzenia jego naruszenia. Powód powołał się na treść warunku 2.4.1 koncesji, nakładającego na koncesjonariusza obowiązek zawiadomienia Prezesa URE o istotnych zmianach dotyczących wykonywanej działalności objętej koncesją, w szczególności zmiany nazwy, siedziby adresu, siedziby, rozszerzenia lub ograniczenia zakresu działalności w terminie 14 dni od ich powstania. W ocenie powoda z wykładni literalnej warunku 2.4.1. koncesji wynika konieczność powiadomienia o zmianie adresu, siedziby lub przedmiotu działalności. Nie można jednak uznać, że tego rodzaju zmiana wymaga odrębnej decyzji, czy wstrzymania się z np. przeniesieniem siedziby do czasu uzyskania zmiany dotychczasowej koncesji. Powód stwierdził, że jedyny tryb zmiany koncesji, także w przypadku jej rozszerzenia, określa warunek 2.4.1. koncesji. Wskazał, że w decyzji o udzieleniu koncesji, w warunkach szczególnych koncesji, oraz w samym Prawie energetycznym nie przewidziano innej podstawy i trybu zmiany decyzji. Zauważył ponadto, że postępowania wszczęte na podstawie wniosków o rozszerzenie koncesji, które Spółka złożyła na przełomie 2015 i 2016 r. w oparciu o warunek 2.4.1. koncesji, zakończyły się wydaniem decyzji z 31 maja 2016 r. zmieniającej koncesję przez rozszerzenie przedmiotu działalności m.in. w zakresie obrotu gazem płynnym na stacji paliw zlokalizowanej w G. czy B. lub innymi paliwami na stacji w T. a podczas rozpatrywania tych wniosków Prezes URE nie twierdził, że na wymienionych stacjach nie ma warunków dla prowadzenia takiej działalności. Powód powołał się na wynikający z art. 9 k.p.a. obowiązek organów administracji należytego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych mogących mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków, które są przedmiotem postępowania administracyjnego. Zdaniem powoda warunek 2.4.1 decyzji koncesyjnej jest skonstruowany w sposób, który nie pozwala na jego odmienną interpretację.

Jeżeli jednak organ inaczej rozumiał treść warunku 2.4.1. powinien to wyartykułować w sposób jasny i zrozumiały w szczególnych warunkach koncesji poprzez zmianę redakcji zapisu. Powód wskazał, że inne postanowienia koncesji statuowały obowiązek zgłoszenia organowi zdarzenia przed terminem, w którym mają zostać dokonane, a wszelkie inne zmiany w realizacji uprawnień wynikających z koncesji, rozszerzenie lub ograniczenie przedmiotu działalności, winny być zgłaszane w terminie 14 dni od ich wprowadzenia, co Spółka uczyniła. Podniósł, że od 2016 r. Prezes URE zaczął wymagać od podmiotów składających wnioski o poszerzenie koncesji złożenia oświadczenia, że nie prowadzą działalności na stacjach czy obiektach, które mają zostać objęte („dopisane”) koncesją. W ocenie powoda takie działanie świadczy o zmianie przez Prezesa URE interpretacji zapisów koncesji, jednak w toku postępowania wszczętego wnioskiem Spółki z 7 grudnia 2015 r. nie było takich wymagań. Powód argumentował, że sądy karne w wyrokach dotyczących członków zarządu Spółki stwierdziły, że nie doszło do obrotu paliwami bez wymaganej koncesji. Podkreślił, że zachował wszelkie terminy określne w postanowieniu 2.4.1. udzielonej mu koncesji i wskazał, iż w toku postępowania Prezes URE zmienił dotychczasową praktykę w zakresie dotyczącym oceny prowadzenia objętej wnioskiem działalności przed wydaniem decyzji o rozszerzeniu przedmiotu działalności. Na podstawie wskazywanej w toku obowiązywania samej koncesji zmiany praktyki Prezesa URE w powyższym zakresie Spółka wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji, ewentualnie zmianę decyzji przez odstąpienie od wymierzenia kary, gdyż Spółka skorygowała swoje działanie, a przede wszystkim działała w zaufaniu do organów Państwa.

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniosł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

Wskazał, że w dniu 7 grudnia 2015 r. Spółka złożyła wniosek o zmianę koncesji poprzez rozszerzenie jej zakresu o prowadzenie obrotu gazem płynnym w nowych stacjach paliw zlokalizowanych w B. i G. i rozszerzenie zakresu na stacji paliw w T. o obrót olejem napędowym. Decyzja w sprawie wniosku Spółki została wydana w dniu 31 maja 2016 r. W toku postępowania dotyczącego wniosku powoda o zmianę koncesji ustalono, iż Spółka wykonywała działalność w zakresie objętym wnioskiem o zmianę koncesji jeszcze przed datą wydania decyzji zmieniającej koncesję z dnia 31 maja 2016 r. Pozwany wskazał, że złożenie w grudniu 2015 r. wniosku o zmianę koncesji w zakresie przedmiotu działalności nie uprawniało Spółki do prowadzenia działalności w rozszerzonym zakresie. Powód pozbawił Prezesa URE możliwości oceny możliwości technicznych prowadzenia na wskazanych we wniosku stacjach obrotu paliwami ciekłymi. Dopiero po pozytywnej ocenie i wydaniu przez Prezesa URE decyzji o zmianie koncesji możliwe było prowadzenie przez Spółkę działalności koncesjonowanej w rozszerzonym zakresie. W ocenie Prezesa URE prowadzenie przez powoda działalności gospodarczej w zakresie szerszym niż określony w koncesji świadczy o wysokim stopniu zawinienia. Również stopień szkodliwości czynu powoda nie był znikomy. Powołując się na ugruntowane w orzecznictwie sądowym stanowisko, dotyczące obowiązku przestrzegania obowiązków wynikających z koncesji Prezes URE uznał prezentowany w odwołaniu pogląd powoda na temat konieczności wstrzymania się ze zmianą lokalizacji lub asortymentu do czasu uzyskania decyzji o zmianie koncesji za niweczący sens określania w koncesji przedmiotu i zakresu działalności naruszający przepis art. 37 ust. 1 pkt 2 Pe. Zawarte w odwołaniu rozważania dotyczące taktyki procesowej Prezesa URE dotyczącej uzyskania prejudykatu w postaci orzeczeń sądów karnych uznał pozwany za niezrozumiałe. Wskazał, że przedmiot tych orzeczeń był inny niż przedmiot oceny w zaskarżonej decyzji a Prezes URE nie był związany treścią tych orzeczeń w rozpoznawanej sprawie. Nie zasługiwał więc na uwzględnienie wniosków powoda o zobowiązanie Prezesa URE do złożenia zawiadomień skierowanych do prokuratury ewentualnie wniosków o ukaranie Spółki. Podobnie za niezasadne uznał pozwany wnioski dowodowe powoda o dołączenie akt postępowania o udzielenie powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi oraz wniosku o zmianę koncesji. Zauważył, że składając ten wniosek dowodowy powód nie wykazał, na czym miałyby polegać zmiany przez pozwanego interpretacji przepisów Prawa energetycznego. Podkreślił, że zaskarżona decyzja została wydana ponad rok po wydaniu decyzji o zmianie koncesji z 31 maja 2016 r. Pozwany przedstawił również okoliczności, które uwzględnił przy wymierzaniu powodowi kary pieniężnej i przedstawił sposób ustalenia wysokości nałożonej kary.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 22 stycznia 2015 r., znak: (...) Prezes URE udzielił powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 26 stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2030 r. W decyzji koncesyjnej, w warunku 1 przedmiot i zakres działalności

wymienione zostały enumeratywnie rodzaje paliwa będące przedmiotem obrotu oraz adresy stacji benzynowych, na których Spółka może prowadzić działalność koncesjonowaną w zakresie obrotu tymi paliwami. Na wniosek Spółki z dnia 29 lipca 2015 r. Prezes URE decyzją z dnia 29 września 2015 r. znak: (...) rozszerzył ustalony w warunku 1 udzielonej Spółce koncesji przedmiot i zakres działalności. (k.4-6 akt adm.)

Wnioskiem nadanym w dniu 7 grudnia 2016 r. (datowanym na 9 grudnia 2015 r.) powód kolejny raz wystąpił o zmianę koncesji poprzez rozszerzenie przedmiotu i zakresu działalności o prowadzenie na wskazanych stacjach paliw w B. i G. obrotu gazem płynnym oraz o prowadzenie na stacji paliw w T. obrotu olejem napędowym i benzyną. Prezes URE w dniu 31 maja 2016 r. wydał decyzję o rozszerzeniu w tym zakresie udzielonej Spółce koncesji. (k.7 akt adm.)

W toku postępowania administracyjnego prowadzonego w zw. z wnioskiem powoda z dnia 9 grudnia 2015 r. ustalono, że przed uzyskaniem decyzji o rozszerzeniu zakresu udzielonej koncesji, na stacjach paliw zlokalizowanych w B. przy ul. (...), w G. przy ul. (...) i w T. przy ul. (...) Spółka prowadziła już obrót gazem płynnym oraz benzyną i olejem napędowym. W wyniku prowadzenia działalności gospodarczej przy wykorzystaniu stacji paliw (autogazu) w zlokalizowanej w B. w okresie od 24 listopada 2015 r. do 31 maja 2016 r. Spółka osiągnęła przychód w wysokości (...) zł, przy wykorzystaniu stacji paliw (autogazu) w G. w okresie od 1 stycznia 2016 r. do 31 maja 2016 r. osiągnęła przychód w wysokości (...) zł, oraz na stacji paliw w T., prowadząc obrót benzynami i olejem napędowym od dnia 9 grudnia 2015 r. do 31 maja 2016 r. osiągnęła przychód z obrotu tymi paliwami w wysokości łącznej(...) zł. (pismo Spółki z 19 czerwca 2017 r., k. 100 akt adm.)

Pismem z dnia 31 maja 2017 r. znak: (...), Prezes URE zawiadomił Spółkę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe, w związku z naruszeniem warunku 1 koncesji na obrót paliwami ciekłymi i wezwał do złożenia szczegółowych wyjaśnień w sprawie, wniosków dowodowych oraz dokumentów umożliwiających ustalenie przychodów uzyskanych z działalności koncesjonowanej oraz działalności ogółem w roku podatkowym 2016.

W toku postępowania administracyjnego powód w piśmie z dnia 29 czerwca 2016 r. wyjaśnił, że zgłosił Prezesowi URE, z zachowaniem 14-dniowego terminu, zmiany w zakresie prowadzonej działalności koncesjonowanej, zgodnie z warunkiem 2.4.1. koncesji. W ocenie powoda dokonanie zgłoszenia było wystarczające do rozpoczęcia działalności zgodnie z wnioskiem o rozszerzenie koncesji z dnia 7 grudnia 2015 r. (k.11 akt adm.)

Pismem z dnia 11 października 2017 r. znak: (...) zawiadomiono pełnomocnika koncesjonariusza o zakończeniu postępowania dowodowego oraz wyznaczono mu 14-dniowy termin na zapoznanie się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym i wniesienie co do niego ewentualnych uwag.

W odpowiedzi na powyższe powód złożył pismo z dnia 30 października 2017 r., zawierające dodatkowe dokumenty oraz wniosek o umorzenie postępowania prowadzonego przez Prezesa URE, wobec przedstawionych okoliczności. Do pisma powód dołączył:

- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Busku Zdroju Wydział II Karny z dnia 23 maja 2017 r. sygn. akt. II W 802/16 w sprawie uniewinnienia D. W. i A. W. (osób uprawnionych do reprezentacji powoda) od wykroczenia z art. 60¹ § 1 kw tj. prowadzenia w okresie od 24 listopada 2015r. do 20 maja 2016r. w miejscowości B. na stacji (...) przy ul. (...) działalności gospodarczej w postaci sprzedaży gazu płynnego bez posiadania koncesji;

- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowie, II Wydział Karny Sekcja ds. Wykroczeniowych z dnia 04 kwietnia 2017 r. sygn. akt. IIW 4670/16, w którym D. W. uznana została za winną popełnienia czynu z art. 60¹ § 1 kw tj. prowadzenia w okresie od 9 grudnia 2015r. do 15 kwietnia 2016r. jako wiceprezes zarządu powodowej spółki działalności gospodarczej na stacji paliw w T. przy ul. (...), bez posiadania koncesji na obrót paliwami ciekłymi ;

-odpis wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie, II Wydział Karny z dnia 10 sierpnia 2017 r. sygn. akt. II Ka 234/17 zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Tarnowie, II Wydział Karny Sekcja ds. Wykroczeniowych z dnia 4 kwietnia 2017 r. sygn. akt. IIW 4670/16 , uniewinniającego D. W.;

- odpis wyroku Sądu Rejonowego w Gorlicach II Wydział Karny z dnia 28 marca 2017 r. sygn. akt. IIW 678/16 wraz z odpisem wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu II Wydział Karny z dnia 22 sierpnia 2017 r. sygn. akt. II Ka 288/17w sprawie uniewinnienia od wykroczenia z art. 60¹ § 1 kw.

Pismem z dnia 11 września 2017 r. znak: (...), z dnia 11. października 2017 r. znak: (...) oraz z dnia 29 listopada 2017 r. znak: (...), zawiadomiono pełnomocnika powoda o niezakończeniu postępowania administracyjnego w terminie, przewidzianym w Kodeksie postępowania administracyjnego, a także o przyczynach zwłoki i wyznaczono ostateczny termin załatwienia sprawy, do dnia 30 grudnia 2017 r.

W roku 2016 Spółka osiągnęła przychód z działalności koncesjonowanej w wysokości (...) zł. (k.112 akt adm.)

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W odwołaniu powód przyznał, że w okresie od dnia 24 listopada 2015 r. do dnia 31 maja 2016 r., na wskazanych w decyzji stacjach paliw Spółka prowadziła działalność gospodarczą w zakresie niezgodnym z przedmiotem i zakresem działalności określonym w udzielonej Spółce koncesji, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 maja 2016 r. Zgodnie z art. 32 ust. 1 pkt 4 Pe prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami wymaga uzyskania koncesji. W myśl art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t. j. Dz. U. z 2017 r. poz.2168), obowiązującej w okresie objętym zaskarżoną decyzją, udzielenie, odmowa udzielenia, zmiana i cofnięcie koncesji lub ograniczenie jej zakresu w stosunku do wniosku następuje w drodze decyzji, którą zgodnie z art. 33 Pe wydaje Prezes URE po rozpatrzeniu wniosku złożonego przez przedsiębiorcę. Do uzyskania przez przedsiębiorcę prowadzącego działalność koncesjonowaną decyzji o rozszerzeniu zakresu i przedmiotu wykonywanej działalności konieczne jest więc złożenie wniosku o zmianę koncesji. Przedsiębiorca, który wnosi o wydanie decyzji o udzieleniu lub zmianie koncesji obowiązany jest do wykazania, że ma możliwości techniczne gwarantujące prawidłowe wykonywanie działalności koncesjonowanej – art. 33 ust. 1 pkt 3 Pe. Przed wydaniem decyzji o udzieleniu koncesji lub rozszerzeniu przedmiotu i zakresu działalności koncesjonowanej Prezes URE uprawniony jest do zbadania, czy wnioskodawca spełnia określone w ustawie warunki do prawidłowego wykonywania działalności gospodarczej we wnioskowanym zakresie. Zgodnie z warunkiem 2.1.1. udzielonej powodowi koncesji koncesjonariusz (Spółka) jest obowiązany do spełnienia określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności gospodarczej. Natomiast zgodnie z powołanymi wyżej przepisami ustawy o swobodzie działalności gospodarczej i Prawa energetycznego, przed rozpoczęciem prowadzenia działalności gospodarczej w rozszerzonym przedmiocie i zakresie powód obowiązany był do wystąpienia do Prezesa URE z wnioskiem o zmianę koncesji i uzyskanie stosownej decyzji. Wbrew wyrażonemu w odwołaniu stanowisku powoda nie chodzi w tym wypadku o zwykłe „dopisanie do koncesji” stacji paliw, na których na podstawie rozszerzonego przedmiotu i zakresu działalności koncesjonowanej ma być prowadzona działalność koncesjonowana. Prowadząc działalność gospodarczą w zakresie nie objętym warunkiem 1 udzielonej koncesji przed złożeniem wniosku o zmianę koncesji i uzyskaniem pozytywnej decyzji Prezesa URE o zmianie przedmiotu i zakresu koncesji, powód dopuścił się naruszenia warunku 1 koncesji w sposób określony w pkt 1 zaskarżonej decyzji. Prowadzenie przez powoda działalności gospodarczej w zakresie nie objętym udzieloną koncesją bez złożenia stosowanego wniosku i uzyskania decyzji o zmianie koncesji było niezgodne również z warunkiem 2.1.1. koncesji poprzez wykonywanie działalności gospodarczej bez spełnienia określonych przepisami warunków jej wykonywania. Pod pojęciem spełnienia warunków należy rozumieć w tym przypadku uzyskanie decyzji regulatora o zmianie przewidzianego w koncesji przedmiotu i zakresu działalności. W świetle brzmienia powołanych przepisów prawa nie można zgodzić się z zarzutem powoda, że Prezes URE zmienił obowiązującą interpretację przepisów oraz udzielonej koncesji, która musi być z tymi przepisami zgodna.

Wskazać należy, iż powoływany w odwołaniu warunek 2.4.1. koncesji, nakładający na koncesjonariusza obowiązek zawiadomienia Prezesa URE o zmianach dotyczących objętej koncesją działalności gospodarczej, w tym m.in.

rozszerzeniu zakresu działalności w terminie do 14 dni od ich powstania został umieszczony w rozdziale 2.4. koncesji zatytułowanym „Sprawozdawczość i udzielanie informacji”, a nie w części „Szczególne warunki wykonywania działalności objętej koncesją”. Z treści warunku 2.4. koncesji w żaden sposób nie wynika, że zawiadomienie Prezesa URE o wskazanych zmianach jest wystarczające i równoznaczne ze złożeniem do Prezesa URE wniosku o zmianę koncesji w zakresie objętym informacją. Brak też podstaw do uznania, że takie działanie stanowi jedyny i właściwy tryb do zmiany koncesji, a zmiana lokalizacji lub asortymentu (wprowadzanego do obrotu paliwa) nie wymaga zmiany koncesji. Z powołanych wyżej przepisów Prawa energetycznego oraz powołanych warunków koncesji wynika, iż twierdzenie powoda, że w decyzji – w warunkach szczególnych koncesji – jak też w samym Prawie energetycznym nie przewidziano innej podstawy i trybu zmiany decyzji koncesyjnej należało uznać za całkowicie bezpodstawne i niezgodne z obowiązującymi przepisami Prawa energetycznego. Z powyższych względów za irrelevantny dla oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji uznać należało podnoszony w odwołaniu argument, że złożony przez Spółkę na przełomie 2015 i 2016 r. wniosek o rozszerzenie koncesji, oparty na warunku 2.4.1. koncesji zakończył się wydaniem decyzji zmieniającej z dnia 31 maja 2016 r. poprzez rozszerzenie przedmiotu działalności objętej koncesją. Samo złożenie przez Spółkę wniosku o zmianę udzielonej wcześniej koncesji nie zmienia faktu, że przed uzyskaniem na podstawie tego wniosku decyzji o zmianie koncesji co zakresu i przedmiotu prowadzonej działalności koncesjonowanej Spółka prowadziła już na wymienionych w zaskarżonej decyzji stacjach paliw działalność koncesjonowaną w zakresie nie objętym wydaną w dniu 22 stycznia 2015 r. decyzją koncesyjną.

Dla wydania zaskarżonej decyzji bez znaczenia było również wcześniejsze wydanie przez sąd karny wyroków (k. 129 – 134 akt adm.), dotyczących członków zarządu Spółki bez względu na kierunek rozstrzygnięcia. Nawet gdyby w powołanych wyrokach sądy karne uznały, że osoby reprezentujące Spółkę dopuściły się zarzucanego naruszenia, wydając zaskarżoną decyzję Prezes URE nie naruszyłby zasady ne bis in idem przez zastosowanie do tego samego sprawcy dwóch kar realizujących ten sam cel w postaci mandatu karnego i administracyjnej kary pieniężnej. Powołane w odwołaniu wyroki karne dotyczyły osób pełniących w Spółce funkcje kierownicze a nie samej Spółki. Zaskarżona decyzja dotyczy (...) sp. z o.o. sp. k. w T.. Ponadto co do zasady, odpowiedzialność karna i odpowiedzialność administracyjna nie stanowią karania za to samo. W postępowaniu administracyjnym postawiono Spółce zarzut naruszenia koncesji. W postępowaniu karnym zarzuty postawiono innym podmiotom i dotyczyły one innego naruszenia prawa. Sankcja karna i administracyjna są różnymi skutkami danego czynu naruszającego różne dobra prawnie chronione. Z tego względu uzasadnione jest zastosowanie różnych sankcji (vide: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 października 2015 r. sygn.. akt P 32/12). Różne są też funkcje obu sankcji powiązane z celami ich stosowania. Celem sankcji karnej jest osądzenie niegodziwości, odpłata oraz osiągnięcie efektu odstrasżającego. Natomiast celem sankcji administracyjnej z art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe jest ochrona zdrowia ludzkiego, środowiska oraz interesu użytkowników pojazdów mechanicznych, a zasadniczą jej funkcją nie jest represja tylko prewencja i profilaktyka. Inne są również zasady odpowiedzialności karnej i administracyjnej. O ile pierwsza oparta jest na winie sprawcy to druga jest zasadniczo odpowiedzialnością obiektywną za sam skutek, a więc oderwaną od winy sprawcy. Mając na uwadze wskazany wyżej rodzaj dobra objętego ochroną w rozpoznawanej sprawie, w ocenie Sądu brak podstaw do uznania, że stopień naruszenia był znikomy. Brak więc podstaw do uznania, że w sprawie zachodziły przesłanki do zmiany decyzji poprzez odstąpienie od wymierzenia kary. Dodać należy, iż z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że powód miał świadomość, że do zmiany i rozszerzenia określonego w koncesji zakresu i przedmiotu działalności przepisy obowiązujące w okresie objętym decyzją ustawy o swobodzie działalności gospodarczej oraz Prawa energetycznego wymagają złożenia wniosku i uzyskania decyzji Prezesa URE o zmianie koncesji w tym zakresie. Potwierdzeniem tego stanowiska jest fakt, że jak wynika z akt administracyjnych, w dniu 29 lipca 2015 r. Spółka złożyła wniosek o rozszerzenie koncesji i Prezes URE decyzją z dnia 29 września 2015 r. znak: (...) rozszerzył ustalony w warunku 1 udzielonej Spółce koncesji przedmiot i zakres działalności. We wrześniu 2015 r. Spółka miała więc świadomość, że do rozszerzenia przedmiotu i zakresu działalności koncesjonowanej nie wystarcza samo złożenie zawiadomienia o tym, ale konieczne jest uzyskanie decyzji o zmianie koncesji.

Wobec stwierdzenia naruszenia przez powoda obowiązku wynikającego z udzielonej koncesji Prezes URE uprawniony był do nałożenia na Spółkę, na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 Pe kary pieniężnej. Przy ustalaniu wysokości nałożonej decyzją kary Prezes URE uwzględnił określone w art. 56 ust. 6 Pe dyrektywy wymiaru kary. Nałożona na powoda

kara pieniężna nie jest nieproporcjonalnie wysoka w odniesieniu do stwierdzonego czynu i towarzyszących mu okoliczności. Ponadto kara ta nie pogorszy sytuacji finansowej powoda, gdyż pozostaje we właściwej proporcji do uzyskanego przez Spółkę przychodu z działalności koncesjonowanej za 2016 r. stanowiąc (...) tego przychodu. Niższa kara miałaby w ocenie Sądu charakter symboliczny i nie realizowałaby przypisanych jej funkcji prewencyjnej, edukacyjnej i represyjnej.

W ocenie Sądu złożenie w dniu 7 grudnia 2015 r. wniosku o rozszerzenie koncesji świadczy, iż powód miał świadomość, że rozszerzenie przedmiotu i zakresu koncesji wymagało zbadania przez Prezesa URE możliwości wykonywania działalności w rozszerzonym zakresie i konieczności uzyskania decyzji zmieniającej koncesję. Zatem samowolne rozszerzenie działalności przez powoda, bez oczekiwania na wydanie decyzji zmieniającej koncesję, należało uznać za celowe działanie powoda nastawione na uzyskanie maksymalnego zysku bez poszanowania obowiązujących przepisów prawa. Nawet gdyby przyjąć, że powód działał nieumyślnie, to wskazać należało, że powód jako profesjonalista winien zdawać sobie sprawę z faktu, iż prowadzona przez niego działalność gospodarcza jest działalnością koncesjonowaną, a więc szczególnie regulowaną przez państwo i wymagającą najwyższej staranności działania, także w zakresie konieczności uzyskania konstytutywnej decyzji administracyjnej przed rozpoczęciem działalności koncesjonowanej w rozszerzonym zakresie. Powinien także znać, rozumieć i dostosować się do treści aktu administracyjnego - decyzji koncesyjnej, który określa jego obowiązki. W przypadku wątpliwości co do treści koncesji powód mógł zwrócić się do URE o interpretację decyzji, czego jednak nie uczynił.

Z uwagi na dokonane ustalenia Sąd, na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. pominął zgłoszone przez powoda dowody w zakresie przekraczającym dowody znajdujące się w aktach postępowania administracyjnego poprzedzającego wydanie zaskarżonej decyzji, jako dotyczące faktów bezspornych lub nieistotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do uwzględnienia, oddalił odwołanie jako bezzasadne - art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c., stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.